

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4.09.2017r. powód P. (...) we W. złożonym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie domagał się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanej B. G. kwoty 15497,88 zł z umownymi odsetkami oraz zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. W pisemnych motywach pozwu powód podał, że swoje roszczenie wywodzi z umowy bankowej z dnia 27.03.2008r. zawartej między pozwaną a (...) Bankiem S.A., którą to wierzytelność nabył w drodze cesji od poprzedniego wierzyciela (...). Dodał, że zawarł z pozwaną dwie ugody dotyczące tej wierzytelności, jednak pozwana nie wywiązała się z przyjętych zobowiązań wpłacając na rzecz powoda kwotę 3300 zł.

W toku postępowania pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów sądowych. Pozwana podniosła zarzuty: nieważności umowy cesji z dnia 27.09.2013r., braku legitymacji czynnej powoda, nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, braku wymagalności roszczenia, przedawnienia roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27.03.2008r. (...) Bank S.A. we W. i B. G. zawarli umowę pożyczki gotówkowej nr (...), w ramach której bank pożyczył pozwanej kwotę 12260,71 zł na okres od dnia 27.03.2008r. do dnia 27.03.2012r. Kwota pożyczki została pomniejszona o opłatę przygotowawczą 30 zł, opłatę za ochronę ubezpieczeniową 1759,66 zł, prowizję 470,05 zł. Do dyspozycji pożyczkobiorcy przekazano kwotę 10001 zł. Strony zastrzegły, że w przypadku nieterminowej spłaty raty bank będzie naliczał odsetki za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP.

Dowód: umowa pożyczki k. 45-46

B. G. nie wywiązała się z zobowiązania zaciągniętego wobec banku, dlatego też w dniu 2.08.2010r. (...) Bank S.A. we W. wystawił bankowy tytuł egzekucyjny na kwotę 9656,29 zł, na którą składały się następujące należności: należność główna 8623,86 zł, odsetki 927,43 zł, należne koszty, opłaty i prowizje 105 zł. Od należności głównej bank zastrzegł dalsze odsetki umowne. W tytule wskazano, że roszczenie jest wymagalne. Postanowieniem z dnia 17.03.2011r. tut. Sąd nadał klauzulę wykonalności ww. bankowemu tytułowi egzekucyjnemu.

Dowód: bte k. 85-86, postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności k. 87

Na podstawie ww. tytułu wykonawczego (...) Bank (...) S.A. we W. wszczął egzekucję, która została umorzona na wniosek wierzyciela na podstawie postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w P. z dnia 30.12.2013r. (KM (...)).

Dowód: postanowienie o umorzeniu egzekucji k. 88-89

W dniu 27.09.2013r. (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z P. (...) we W. umowę przelewu wierzytelności. Przedmiotem przelewu była m.in. wierzytelność banku wobec B. G. z tytułu umowy nr (...) z dnia 27.03.2008r. w łącznej wysokości 14871,27 zł (kapitał 8081,95 zł, odsetki 6684,32 zł, koszty 105 zł). Bank zawiadomił pozwaną o cesji.

Dowód: umowa przelewu wierzytelności k.26-29, wyciąg z elektronicznego załącznika do cesji k. 30, zawiadomienie dłużnika o przelewie k. 90

W dniu 15.11.2013r. P. (...) we W. i B. G. zawarli ugodę, w ramach której pozwana uznała wierzytelność na kwotę 14874,57 zł wynikającą z umowy pożyczki (...) z dnia 27.03.2008r. i zobowiązała się do jej spłaty w wysokości 20562,52 zł (14874,57 zł + odsetki umowne 5687,95 zł) w 83 ratach. W ugodzie zastrzeżono prawo wypowiedzenia przez wierzyciela ugody w przypadku opóźnienia w płatności stanowiącym równowartość 2 pełnych rat. Jednocześnie w przypadku wypowiedzenia wierzyciel był uprawniony do naliczania odsetek za opóźnienie

w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. Zastrzeżono również, że ugoda nie stanowi odnowienia zobowiązania.

Dowód: ugoda k. 32-33

Z uwagi na brak spłaty 3 pełnych rat ugody w terminach określonych w tejże ugodzie pismem z dnia 8.05.2014r. P. (...) we W. wypowiedziała ugode.

Dowód: wypowiedzenie ugody k. 31

W dniu 13.06.2014r. P. (...) we W. i B. G. zawarli kolejną ugode, zgodnie z którą pozwana uznała wierzytelność na kwotę 15275,08 zł (14737,84 zł wynikającą z umowy pożyczki dnia 27.03.2008r., 530,78 zł odsetki umowne z ugody z dnia 15.11.2013r., 6,46 zł odsetki za opóźnienie od 12.06.2014r. do 13.06.2014r.) i zobowiązała się do jej spłaty w 120 ratach. Pierwsza rata w kwocie 100 zł miała być płatna do dnia 15.06.2014r., kolejne raty w wysokości 100 zł i 130,32 zł płatne do 15 dnia każdego miesiąca. W § 5 ugody zastrzeżono, że uchybienia w wysokości i terminach zapłaty którejkolwiek z rat powodują natychmiastowe rozwiązanie ugody, a cała pozostała do spłaty kwota staje się natychmiast wymagalna. Rozwiązanie umowy w takim wypadku miało nastąpić z mocy jej postanowień, bez konieczności składania odrębnych oświadczeń. Zastrzeżono także prawo wierzyciela do naliczania odsetek za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP. Pismem z dnia 31.07.2017r. powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 15358,43 zł.

Dowód: ugoda k. 34-35, wezwanie do zapłaty k. 36

Pierwszą ratę ugody pozwana zapłaciła w dniu 16.06.2014r. W sierpniu 2014r. w ogóle nie dokonała płatności. Podobnie nie odnotowano płatności w październiku, listopadzie i grudniu 2014r. Pozwana na rzecz powoda łącznie dokonała wpłat na kwoty 441,40 zł i 3300 zł.

Okoliczności bezsporne

Stan faktyczny w sprawie ustalono w oparciu o przedłożone przez powoda dokumenty, co do których nie zachodziły podstawy do kwestionowania ich wartości dowodowej.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Nie ulega wątpliwości, że pozwaną z pierwotnym wierzycielem (...) Bankiem S.A. we W. łączyła umowa pożyczki, o której mowa w art. 720 k.c. Zgodnie z tym przepisem przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. W wyniku przelewu wierzytelności na nabywcę – tu powoda, przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Wierzytelność przechodzi na nabywcę w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy o przelew, a więc ze wszystkimi związanymi z nią prawami i brakami.

Na gruncie niniejszej sprawy legitymacja powoda do wystąpienia z roszczeniem wobec pozwanej wynikała z nabycia w drodze umowy cesji z dnia 27.09.2013r. wierzytelności pozwanej wobec banku. Wówczas powód wstąpił w ogół praw i obowiązków pierwotnego pożyczkodawcy. Jak wynika z art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Po myśli art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Złożona do akt sprawy umowa przelewu (k.26-29) w pełni spełnia wymagania dotyczące formy i treści cesji wierzytelności. Jak wynika z jej postanowień, jest to umowa odpłatna, nabywca (powód) zobowiązał się, w zamian za przeniesienie na niego pakietu wierzytelności, do zapłaty umówionej ceny. Fakt zapłaty umówionej ceny znajduje potwierdzenie w zawiadomieniu dłużnika o przelewie wierzytelności (k. 90). Należy zauważyć, iż zgodnie z umową wierzytelność miała przejść na nowego nabywcę pod warunkiem uiszczenia ceny. Gdyby zatem cena nie została zapłacona, a co się z tym wiąże przelew byłby nieskuteczny, brak byłoby podstaw do informowania przez C. A. (następcę prawny (...) Banku S.A. we W.) pozwanej o zmianie wierzyciela. Nie budziło wątpliwości Sądu, że przedmiotem przelewu była m.in. wierzytelność banku wobec B. G. wynikająca z umowy pożyczki z dnia 27.03.2008r. nr (...) wyszczególniona w wyciągu z elektronicznego załącznika do cesji. Tożsame parametry wierzytelności (numer umowy pożyczki, data zawarcia, wysokość zadłużenia, osoba zobowiązana) zostały ujęte w „papierowej” wersji załącznika nr 5 do umowy przelewu (k. 91-93). Okoliczność, że w egzemplarzu umowy przedłożonym do akt sprawy została ze względu na tajemnicę przedsiębiorstwa zaryta cena nabycia wierzytelności, nie ma znaczenia dla oceny skutecznego nabycia wierzytelności. Zakrycie umówionej ceny nie świadczy o jej braku w umowie i nie dowodzi nieważności cesji. Podkreślić w tym miejscu trzeba, że umowa przelewu wierzytelności pozostaje w pełni skuteczna także w sytuacji, gdy dokonywana jest tytułem darmym.

Podobne uwagi dotyczą załączników do umowy cesji. Sąd nie znalazł podstaw do kwestionowania wyciągu z elektronicznego załącznika, tym bardziej że jego zapisy znajdują odzwierciedlenie w przedłożonej wersji „papierowej”, zawierającej podpis i pieczętkę pracownika banku. Przedkładanie przez powoda pełnej wersji załącznika nr 5 jak bezcelowe i ze względu na tajemnicę bankową prawnie zabronione. Z owych dokumentów jednoznacznie wynika kwota zaległości pozwanej tak z tytułu kapitału, jak i odsetek oraz kosztów. Nadto stan zaległości pozwanej widnieje także na bankowym tytule egzekucyjnym, które treść nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że gdyby pozwana miała chociaż najmniejsze wątpliwości co do skuteczności nabycia przez P. (...) we W. jej zadłużenia wobec banku, z pewnością na zawarłaby z powodem żadnej ugody. Osoba, która zdaje sobie sprawę, że nie posiada wobec określonego podmiotu zadłużenia, nie godzi się dobrowolnie na spłatę na jego rzecz kwoty ponad 20000 zł.

Zarzuty pozwanej dotyczące braku legitymacji czynnej oraz nieważności umowy cesji są bezpodstawne.

Przedkładając wyciąg z załącznika do cesji, a także dwie ugody oraz wyjaśniając w pozwie kalkulację poszczególnych należności dochodzonych w niniejszym procesie powód wykazał wysokość dochodzonych roszczeń. Dywagacje pełnomocnika pozwanej w zakresie skuteczności wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu są całkowicie niezasadne. Powód nie przedłożył ani nie powołał się w toku całego procesu na jakikolwiek wyciąg z ksiąg rachunkowych. Wszelkie spekulacje strony pozwanej w tej mierze nie wymagają zatem szerszego omówienia.

Zarzut braku wymagalności roszczenie pozostaje w sprzeczności z zarzutem przedawnienia. Roszczenie niewymagalne nie może wszak być przedawnione.

Sąd podzielił stanowisko pozwanej, że roszczenie dochodzone pozwem uległo przedawnieniu.

Jak wynika z treści pozwu podstawą faktyczną powództwa była pierwotna umowa pożyczki zawarta z (...) Bankiem S.A. we W. w dniu 27.03.2008r. Umowa została zawarta na 4 lata, czyli do dnia 27.03.2012r. W aktach sprawy brak wypowiedzenia tejże umowy, jednak roszczenia z niej wynikające stały się wymagalne najpóźniej w dniu 2.08.2010r., czyli w dacie wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego. W treści tego tytułu bank wprost zawarł oświadczenie, że roszczenie wobec B. G. jest wymagalne (k.85-86). Następnie tytułowi temu została nadana klauzula wykonalności i wszczęto dwie egzekucje: w sprawie KM (...) i KM (...). W momencie cesji powód wszedł w ogół praw i obowiązków poprzedniego wierzyciela. Powyższe dotyczy przede wszystkim przedawnienia wierzytelności. Po myśli art. 118 k.c. co do zasady termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Bieg przedawnienia przerywa się m.in. przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.). Termin przedawnienia roszczenia banku

wobec pozwanej wynosił 3 lata. Skoro najpóźniej w dniu 2.08.2010r. roszczenie wobec pozwanej było wymagalne, to przedawniło się ono najpóźniej w dniu 2.08.2013r. Powód niebędący bankiem, nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną nadaniem klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu czy też wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie takiego tytułu (por. m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16, oraz z dnia 9 czerwca 2017 roku, III CZP 17/17). Wobec powyższego w stosunku do powodowego fundusz sekurytyzacyjnego, wierzytelność wobec pozwanej już w dacie nabycia była przedawniona.

Po upływie okresu przedawnienia, w dniu 15.11.2013r. pozwana zawarła z powodem ugodę, w której uznała swoją wierzytelność z tytułu wymienionej wcześniej umowy pożyczki. Jednocześnie zobowiązała się do jej spłaty w określonych ratach z określonymi odsetkami. Nie ulega wątpliwości, że pozwana dokonała tylko częściowej spłaty (jak wynika z uzasadnienia pozwu 441,40 zł), wobec czego pismem z dnia 8.05.2014r. powód skutecznie wypowiedział ww. ugodę zgodnie z jej postanowieniami. O skuteczności rozwiązania ugody świadczy też fakt zawarcia przez strony niniejszego sporu w dniu 13.06.2014r. kolejnej ugody wprost odnoszącej się do wierzytelności nabytej od banku w drodze cesji oraz do postanowień wcześniejszego porozumienia. Po raz kolejny pozwana uznała swoje zadłużenie i zobowiązała się do jego spłaty w ratach. Ugoda ta została rozwiązana w dniu 16.06.2014r. na mocy jej postanowień. Jak wynika bowiem z zestawienia spłat, pozwana nie uiściła w terminie już pierwszej raty (płatność 16.06.2014r.). Brak było płatności ze strony pozwanej także w sierpniu 2014r.

Żadna z przedłożonych ugód nie stanowiła odnowienia zobowiązania. W ugodzie z dnia 15.11.2013r. strony wprost zastrzegły, iż ugodą ta nie stanowi nowacji (§ 6 pkt 5). W drugiej ugodzie brak takiego jednoznacznego sformułowania, jednak biorąc po uwagę jej zapisy oraz powiązanie ze wcześniejszą ugodą i wreszcie z umową pożyczki, nie sposób uznać, że zgodną wolą stron było wygaśnięcie dotychczasowego zobowiązania. Zgodnie z art. 506 § 2 k.c. w razie wątpliwości poczytuje się, że zmiana treści dotychczasowego zobowiązania nie stanowi odnowienia. W ocenie Sądu ugodą z dnia 13.06.2014r. stanowiła jedynie zmianę treści dotychczasowego zobowiązania, jego restrukturyzację, a nie odnowienie.

Wracając do podniesionego zarzutu przedawnienia przypomnieć trzeba, że w ramach cesji wierzytelności powód nabył już przedawnione roszczenie. Wierzytelność z tytułu umowy pożyczki z dnia 27.03.2008r. stanowiła podstawę faktyczną powództwa. W wyniku zawarcia kolejnych ugód nie doszło do odnowienia, o czym była mowa wyżej. Skoro wierzytelność ta przedawniła się w dniu 2.08.2013r., to późniejsze uznanie długu nie mogło doprowadzić do przerwy biegu terminu przedawnienia.

W ocenie Sądu pozwana zawierając ugody nie zrzekła się zarzutu przedawnienia roszczenia dotyczącego umowy pożyczki. Sąd nie podziela przy tym odmiennych zapatrywań wyrażonych w doktrynie i orzecznictwie, na które powołuje się powód. Po pierwsze obie ugody zostały sformułowane przez powoda, który jest profesjonalistą w dziedzinie obrotu wierzytelnościami. Gdyby zatem zamiarem obu stron, w wyniku zawarcia ugody, było zrzeczenie się przez pozwaną zarzutu przedawnienia, powód z pewnością zamieściłby w treści którejkolwiek ugody taki zapis. Oświadczenie materialnoprawne o zrzeczeniu się zarzutu przedawnienia ze względu na swoją rangę i późniejsze konsekwencje winno być złożone w sposób wyraźny, podobnie jak oświadczenie o potrąceniu, a nie jedynie per facta concludentia, tj. w tym wypadku przez uznanie długu. Poza tym odnotować trzeba, że nie sposób wykluczyć okoliczności, iż gdyby pozwana – konsument została należycie poinformowana przez powoda o konieczności zrzeczenia się zarzutu przedawnienia w związku z zawarciem ugody, nie podpisałaby porozumienia takiej treści. Wreszcie gdyby zamiarem pozwanej w związku z zawarciem kolejnych ugód było zrzeczenie się zarzutu przedawnienia, to nie podnosiłaby takiego zarzutu w toku niniejszego procesu. W niniejszej sprawie istotną okolicznością jest również zmiana z dniem 9.07.2018r. prawa materialnego dotyczącego przedawnienia. I tak zgodnie z aktualnie obowiązującym przepisem art. 117 § 2 i § 2¹ k.c. po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne. Po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wobec brzmienia przepisów przejściowych, norma z art. 117 § 2¹ k.c. znajduje bezpośrednie zastosowanie w niniejszej sprawie. Po wejściu w

życie cytowanej zmiany, w każdej sprawie Sąd bierze pod uwagę przedawnienie z urzędu. Według nowej regulacji osoba prowadząca działalność gospodarczą, po upływie terminu przedawnienia, nie może domagać się zaspokojenia należności przysługującej jej wobec konsumenta. Konsument nie musi obecnie podnosić żadnego zarzutu w tej mierze. Przedawnienie jest brane pod uwagę na zarzut pozwanego w procesie między osobami fizycznymi bądź między przedsiębiorcami. Możliwość zrzeczenia się tego zarzutu dotyczy zatem wyłącznie osób, którym taki zarzut przysługuje. Innymi słowy w aktualnym stanie prawnym pozwana nie mogła zrzec się zarzutu przedawnienia, skoro zarzut taki jest obecnie nie przysługuje. Od dnia 9.07.2018r. powód nie może domagać się zaspokojenia roszczenia wobec pozwanej z przedawnionej umowy pożyczki z dnia 27.03.2008r.

Reasumując powyższe, w ocenie Sądu roszczenie powoda uległo przedawnieniu i jako takie nie korzysta z ochrony prawnej. Na ustalony termin przedawnienia nie miało wpływu ani zawarcie po upływie terminu przedawnienia dwóch uгод, ani częściowa spłata należności do lipca 2017r. Nadto w niniejszej sprawie nie zaistniały wyjątkowe wypadki, o których mowa w art. 117¹ k.c. Otóż powód jako profesjonalista już w dniu nabycia wierzytelności powinien zdawać sobie sprawę z faktu, że jest ona przedawniona. Nadto, mimo upływu okresu przedawnienia pozwana uregulowała część należności.

Na marginesie dodać trzeba, że w związku z oddaleniem powództwa na podstawie art. 117 k.c., Sąd nie oceniał zawartych porozumień w zakresie kapitalizowania odsetek pod kątem ich zgodności z zasadami współżycia społecznego.

Pozwana w toku procesu była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Wygrała ona proces w całości. Pełnomocnik pozwanej złożył wniosek o zasądzenie na jej rzecz jedynie kosztów sądowych, które obejmują opłaty i wydatki wyszczególnione w ustawie o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Pozwana nie poniosła w toku procesu żadnych kosztów sądowych, stąd wniosek o ich zasądzenie podlegał oddaleniu. Jednocześnie pełnomocnik pozwanej w stosownym czasie (art. 109 k.p.c.) nie złożył wniosku o zwrot kosztów zastępstwa procesowego, dlatego też Sąd nie rozstrzygnął o nich w wyroku. Obowiązek zwrotu kosztów procesu w niniejszej sprawie, stosownie do art. 98 § 1 k.p.c., spoczywa na powodzie.

ZARZĄDZENIE

1. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron

2. K.. 14 dni

G., dnia 21.09.2018r.